СВОБОДА

SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

UKRAINIAN DAILY

УРЯДОВИЙ ОРГАН ЗАПОМОГОВОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ В ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВАХ АМЕРИКИ

OFFICIAL ORGAN OF THE UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, Inc.

ТРИ ЦЕНТИ. РІК XLIV. Ч. 6. Джерзі Ситі, Н. Дж., четвер, 9-го січня 1936. — VOL. XLIV. No. 6. Jersey City, N. J., Thursday, January 9, 1936. THREE CENTS

СУД УНЕВАЖНЮЄ ФАРМЕРСЬКИЙ ЗАКОН

ВАШИНҐТОН. — Найвищий суд Злучених Держав рішив, що закон про „достроєння фармерства", на котрий спирається вся робота уряду коло допомоги фармерству, не годиться з американською конституцією.

Закон про „достроєння фармерства" мав для уряду таке саме значіння, як закон про відбудову промислів („Найра"), що його найвищий суд признав неконституційним минулого року.

Найвищий суд признав фармерський закон незгідним з конституцією тому, бо, мовляв, він нарушує права стейтів, ґарантовані конституцією.

Рішення суду не було видане одноголосно. Три судді, а саме: Стовн, Брендайс і Кардосо, повели проти рішення більшости різку опозицію, доказуючи нестійність становища більшости.

Рішення відразу ввело страшний хаос у пляни уряду, бо тепер всі великі уряди, що мають давати допомогу фармерам, не мають правної основи для свого існування й мусять бути зліквідовані.

Уряд бачить потребу негайного ухвалення нового закона й у тій ціли скликує до Вашинґтону конференцію провідників фармерства.

ПЕРЕКОНУЮТЬСЯ ПРО ПОТРЕБУ ПОПРАВКИ ДО КОНСТИТУЦІЇ.

ВАШИНҐТОН. — З нагоди рішення найвищого суду Злучених Держав, що признало закон про „достроєння фармерства" незгідним з конституцією, Американська Фідерація Праці виступила з публичною заявою, в котрій вказує на потребу ухвалення конституційним способом зміни американської конституції в цьому напрямку, щоб найвищий суд не мав права признавати законів неконституційними.

УРЯД ХОЧЕ ЗНАТИ ПРО БОЛЬШЕВИЦЬКУ ПРОПАҐАНДУ В БРАЗИЛІЇ.

РІО ДЕ ЖАЙНЕРО. — Бразилійський уряд заарештував як большевицьких аґентів Ґарія Берґера і його жінку, що оберталися серед найвищих кругів Бразилії. Жили вони тут з американськими пашпортами. Подаючи цей факт до відома американському урядові, бразилійський уряд просить Злучені Держави розслідити, чи пашпорти правдиві.

Супроти цього американський уряд зацікавився не тільки справою вживання американських пашпортів аґентами большевицького уряду, але й усею большевицькою пропаґандою в Південній Америці. Урядники американського уряду заграничних справ кажуть, що справа має велике значіння для відносин між Злученими Державами й большевицькою Росією.

ПАДУТЬ ТРУПИ В АРҐЕНТИНСЬКІМ СТРАЙКУ.

БУЕНОС АЙРЕС. — Для симпатії зі страйком будівляних робітників, що почався ще в жовтні, проголошено ґенеральний страйк усіх робітників цеї околиці. На його тлі прийшло до поважних заворушень. Страйкарі нападали на автобуси й зривали залізничі шини. Проти них вийшла поліція й прийшло до крівавої бійки, в котрій згинули три поліцаї й два цивільні.

Нарешті викликано військо, і воно привернуло порядок.

ЗА ҐАЗЕТЯРСЬКУ ТАЙНУ.

ОЛБАНІ (Ню Йорк). Апеляційний суд нюйорського стейту розглядав питання, чи репортер, покликаний судом, має право відмовити зізнань, коли його питаються про жерело поданої ним у ґазеті вістки.

Оборона репортера стояла на тому становищі, що коли репортер довідається про щось під умовою тайни, то він має право домагатися від суду пошанування цеї тайни, як лікар, священик або адвокат. Суд станув на противнім становищі, заявляючи, що довірочна інформація не є „упривілейована".

СТРАЙКОВІ ЗАВОРУШЕННЯ.

РУТЛЕНД (Вермонт). — Між страйкуючими робітниками підприємства „Вермонт Марбел Ко." та депутатами поліції прийшло до справжньої битви, в котрій покалічено шість осіб, між ними 5 робітників та 1 депутата шерифа. Арештовано 10 робітників.

ВЕЛИКІ МОРОЗИ НА ЗАХОДІ.

ШІКАҐО. — Степові стейти терплять від сильних морозів. У деяких околицях у стейті Минесота температура обнижилася до 41 ступнів понижче зера Фаренґайта.

Холод посувається на схід.

ПРИХОДИ НАСЕЛЕННЯ.

ВАШИНҐТОН. — Рапорт про приходи, які дістав конґрес, показує, що в краю є 18,000 осіб, з котрих кожда має понад $15,000 на рік. Кількасот мають платню понад $100,000.

Акторка Мей Вест дістала в 1934 році платні 339,000 долярів, а Вилієм Рендолф Герст—пів міліона долярів.

ВІДКРИВАЮТЬ СКОТБОРСЬКУ СПРАВУ.

Перед судом у Декейтор, Алабама, поставлено в понеділок знову 9 муринів, обвинувачених за насилування двох білих дівчат у товаровім поїзді в березні 1931-го року. Муринів уже суджено передтим, а 8 з них уже були засуджені на кару смерти. Найвищий суд признав присуд неважним.

ВОВКИ НА ЛЕМКІВЩИНІ.

Тічня вовків напала на село Поляни Сировичні, пов. Сянік. Один вовк напав на господаря, що чудом вратувався від смерти. Крім того вовки пожерли кілька овець. Влаштовано нагінку, яка з трудом вигнала хижаків із села.

БУДЖЕТОВИЙ НЕДОБІР.

В жовтні 1935 р. дійшов недобір у Польщі до 28 міліонів злотих і перевищив недобір з вересня м. р. на 200 тисяч зл. Прибутки скарбу зменшилися на 19.6 міліона зл. Буджетовий дефіцит (недобір) Польщі від квітня м. р. до жовтня включно дійшов 191 міліонів.

ПОСЛІДОВНО УСУВАЮТЬ ЖИДІВ.

У суспільній обезпечальні Мінхену (Баварія) є такий напис: „Хто піде до жида лікаря по пораду, того замкнуть як державного зрадника. Жінки німки не потребують жидівських лікарів". На готелях і ресторанах є написи: „Жидам вступ заборонений!" І так на кожнім полі усувають німці жидів. Вони видно добре їх пізнали.

НОВІ ПРИСТАНОВИЩА „СТШЕЛЬЦІВ".

Посвячення нового „стшелецкого" дому відбулося в Лисці, пов. Станиславів. Участь у посвяченні взяли представники військової і цивільної влади. Такий самий дім посвячено у Вільці Роснівській, повіт Яворів.

ГЕРОЙСЬКА ЕТІОПКА.

Неґус відзначив підчас свого побуту на фронті молоду етіопку Кабудех, що з самопожертвою боролася на фронті проти італійців. Вона одержала з рук неґуса блий плащ, себто військову відзнаку, яку носять етіопські фітаврарі (ґенерали).

Кабудех обслугувала сама етіопський скоростріл до останнього набою та причинилася до побіди над італійцями в одній завзятій битві на оґаденськім фронті.

СКІЛЬКИ ЛЮДЕЙ МОЖЕ ЩЕ ПОМІСТИТИ ЗЕМЛЯ?

Учений Е. Странік обчисляє, що при відповіднім розміщенн людей і розумнім розділі землі та земських дібр, в Европі може ще поселитися 700 міліонів людей, в Азії 670 міліонів, в Америці 3 міліярди 300 міліонів і в Австралії 700 міліонів. Загалом на цілій земній кулі моглоб ще жити 7 міліярдів 670 міліонів людей, коли тепер на землі живе коло 2 міліярди людей.

НЕМА ОПАЛУ СЕРЕД ЛІСІВ.

Советська преса довідується, що в районі північного краю закрито багато шкіл з причини недостачі опалу. Північний край, як відомо, покритий лісами, які советська влада вирубує на експорт.

КРИТИЧНИЙ ГОЛОС ПРО ЧЕСЬКЕ РУСОФІЛЬСТВО.

При загальнім советофільстві чеської преси особливо помітний тверезий голос про потребу критичного роздумування над новітнім русофільством. Зустрічаємо його на сторінках тижневика „Прітомност".

Автор між іншим пише: „Людям, що їздили від нас подивитися в СССР, там подобалося. Запитайте однак: хотів би, хотіла би там залишитися? і дістанете відповідь: ні, не хотів би, не хотіла би. Це є доказом, що нинішне русофільство наших русофілів не проникає в їх душі...

„Русофільство наших днів про наш успіх і про успіх СССР треба позбавити двох хиб: снобізму й некритичности. Що почасти не є новою річчю, це наше попереднє русофільство було теж некритичне: бачимо зовсім іншу Росію, ніж у дійсности Росія була".

АРЕШТУВАЛИ ЦІЛИЙ ВОЛОСНИЙ (ҐМІННИЙ) ЗАРЯД.

В Гаврилівці, пов. Надвірна, арештували цілий волосний заряд, т. зн. війта Соломку, заступника Андрусяка і касієра Пилипяка. Їм закидують, що вкрали 10 тисяч злотих і сфальшували касові книжки.

З КИМ КНЯЗЬ ІСТЬ ВЕЧЕРЮ.

Лондонське „високе товариство" було недавно сильно здивоване, коли в одному з найбогатших готелів, Мей Фер, побачило славного індійського князя Аґу Хана в товаристві джокея за вечерою. Аґа Хан має найкращі перегонові коні у Парижі та Лондоні і стежить дуже пильно за здоровлям тих коней і приватним життям джокеїв. Адже від справности джокеїв залежить успіх неодних перегонів. Один із його найкращих джокеїв, Фредді Фокс, упав підчас одних перегонів і лежав кілька місяців у шпиталі. Князь не тільки ввесь час цікавився його недугою, але коли приїхав до Лондону, першого запрохав на княжу вечерю свого Фокса, розмовляючи з ним увесь вечір.

КАТАСТРОФА З КИТАМИ.

Як повідомляють із Капштадту, море викинуло на скали кількасот величезних китів. Підчас відпливу моря побачили на дні на просторі 2 км. великі маси неживих китів.

ЛИСИМ ПІД УВАГУ.

Віденський професор дерматольоґії, д-р Роберт Штайн, мав цими днями прилюдний виклад про причину, чому люди лисіють, і про способи лікування. Головна причина — нерівномірний ріст черепа й шкіри на голові. Найчастіше лисіють ті, що занадто вчасно дозрівають. Взагалі дуже бурхливе любовне життя викликує лисину. Професор наводить цікаві досвіди, прим. евнухи не лисіють. В одній родині всі мужчини були лисі. Тільки один хлопець, що ще дітваком у якійсь катастрофі став нездібним до полового життя, мав буйне волосся на голові.

Професор Штайн працює вже роками над тією справою й потішає лисих, що винайде такі застрики, що трохи „вжіночать мужчин" і — викличуть поріст волосся.

ЛІТАК ЗІРВАВ ХЛОПЦЕВІ ГОЛОВУ.

Підчас летунського показу в Соболеві (Польща) летун Повсінський так нещасливо покермував літаком підчас взлету, що крило літака зірвало голову одному хлопцеві, який приглядався, а двох поранило. Військовий суд засудив необережного летуна на пів року тюрми.

З ПОЛЬЩІ.

У смолярні в Окуловичах на Виленщині робітник Болеслав Петкун упав до великої бодні зі смолою і зварився на смерть.

— В містечку Гольшанах згоріли 234 будинки, що належали до 134 родин, причому 664 особи лишилися без даху.

ПРИСУД НА БАНДИТА.

В Коломиї відбулася судова розправа проти В. Курилюка, що доконав чотири грабіжницькі напади на Покутті. Курилюка засуджено за кожний грабунок на три роки вязниці, вимірюючи збірну кару 10 літ вязниці та втрату громадянських прав.

ЗАГИБІЛЬ ШАРТРЕЗУ.

Славний Шартреський монастир, відомий на цілий світ виробом свого лікеру, знищила ґора, під якою він стояв. Історія цього монастиря дуже цікава. 150 років тому один чернець знайшов у горах трави, з яких виробляють знаменитий лікер, і монастир дуже забагатів. Він поставив величезні будинки, закупив землі і став виробляти лікер фабричним способом. Великі прибутки цієї фабрики йшли на місіонарську діяльність у чужих краях та на шкільництво. Заслуги ченців визнавала не лише церковна влада, але й усі уряди Франції, аж до 1908 р., коли до влади прийшов уряд Комоа, який знищив духовні школи та сконфіскував монастирі. Ченці мусіли покинути місце, де вони перебували кількасот років, і помандрували до Анґлії/та Еспанії. Там вони відновили виріб лікеру, але за браком відповідних трав справа не йшла і їх виховна діяльність почала занепадати. Тимчасом уряд мав клопіт з монастирем, який має 40,000 квадратових метрів самих дахів, і удержання його вимагало великих коштів. Після ріжних невдалих спроб він був приневолений, щоби запобігти повній загибелі цього величного памятника, покликати під деякими умовинами назад ченців. Частина їх вернулась і наладили знову фабрику, але узбіччя гори, на яке довгі роки ніхто не звертав уваги, зробило їх заходи марними. Від великих дощів забило мулом дренажі, зроблені ще в давніх часах, і гора посунулася на монастир, руйнуючи все по дорозі. Всі майже будівлі знищила груба верства землі та каміння, ховаючи під собою яких 2 міліони літрів цінного лікеру, який правдоподібно пропав. Переказують, що в архівах монастиря знайшли запис із 18 століття, який радив не спускати очей з гори. Таким чином політичний маневр лівого міністра, який на 20 років видалив ченців із Шартрезу, причинився до катастрофи, яка знищила один з найкращих памятників французької архітектури, а вслід за тим цілу низку шкіл, які вели ченці у французьких кольоніях.

ЧИСЕЛЬНА СИЛА НАЦІЇ І ЇЇ ПРИРОДНІЙ ПРИРІСТ ВИРІШАТЬ ДОЛЮ УКРАЇНИ

ЧЕРНІВЦІ (Буковина). — Такої думки є черновецький „Час". А пише про те при обговоренні польсько-українського непорозуміння. Каже, що хвилево поляки є сильніші, але в будучності будуть слабнути. Бо будучність залежатиме від „так би сказати, другорядних чинників", а ними є чисельна сила нації, її природній приріст, величина заселеної нацією землі та її природні багатства, а потім суспільне розчленування нації. Зі всіх славянських народів, каже „Час", лиш українці мають вигляди на дуже корисний природній приріст населення. Він двічі такий великий як у москалів і в поляків. Крім того: „Субєктивні умовини української нації до самоозначення й державної незалежности в примирних як і неугодових уґрупуваннях нації такі сильні, що їх придушити не вдасться вже нікому. А це ще тим менше, що переживаємо останню добу відродження всіх поневолених націй і рас по всіх суходолах цілої планети".

ПОЛЯКИ ПРОТЕСТУЮТЬ ПРОТИ ЛИТВИ Й УКРАЇНЦІВ.

ВИЛЬНО. — Польська аґенція телеґрафічна подає, що в Вильні „сто польських орґанізацій" влаштували масове віче, на якім протестували проти переслідування поляків на Литві та проти того, що „литовський уряд помагає українським терористам". Рішено збирати по цілій Польщі „фонд допомоги гнетеній польській людности на Литві".

КИЇВ МАЄ ПОНАД ПІВ МІЛІОНА НАСЕЛЕННЯ.

МОСКВА (Росія). — „Правда" подає статистику населення більших міст СССР. Москва має 3,641,500 осіб, а Київ 625,000.

БУДУЮТЬ КАНАЛ МІЖ ЧОРНИМ І КАСПІЙСЬКИМ МОРЕМ.

МОСКВА. — В літі 1936 р. буде скінчений канал, який злучить Каспійське море з Чорним. Це переведуть, як пише „Правда", в такий спосіб, що злучать дві ріки: Західній Манич, що вливається до Дону, і Східній Манич, що впадає до Каспійського моря.

ЗАПОВІДАЄ ВАЖНИЙ МОМЕНТ ДЛЯ УКРАЇНЦІВ І ПОЛЯКІВ.

ВАРШАВА. — Відомий польський провідник Мечислав Прушинський написав у „Вядомосцях Літерацких" статтю під заголовком „Заґаднене украінске в Польсце", в якій пише між іншим ось що:

„Найближчі місяці може будуть рішальні для будуччини української справи в Польщі. Хто знає історію українсько-польської політичної думки в роках 1918—1935, той здає собі справу з величезної еволюції, яку вона перебула. Бож до 1923 р. вся українська суспільність стояла на становищі рішучої неґації польської державности, очевидним виявом чого був бойкот парляментарних виборів у 1922 р."

Прушинський є тої думки, що український нарід є тепер настроєний більш угодово супроти Польщі й тепер треба полякам заплатити за ті настрої „дзвінкою монетою" на піддержку українських шкіл, кооператив тощо. Але як того не буде, „якщо в цій хвилині українці розчаруються, то на черговий раз справа буде подвійно важча". Далі пише Прушинський, що коли тільки Польща трохи „попустила" українцям, тоді зараз дали „полекші" українцям на Наддніпрянській Україні теж і большевики. Є отже й тут „конкуренція".

В ПОЛЬЩІ КРАЙНЯ НУЖДА.

ПРАГА (Чехословаччина). — Варшавський кореспондент празької ґазети „Соціял-Демократ" пише в своїй кореспонденції з Польщі, що половина населення Польщі голодує. Це значить, що голодують понад 15,000,000 людей. Добре, як ті люди мають хоч трохи картопель та капусти. Селянин у Польщі цілком збіднів. Не має за що купити собі навіть сірників. Приміром: два села, що мають понад 15,000 населення, закупили на протязі цілого місяця товарів усього на 6 злотих і 36 ґрошів! По містах населення теж бідує. Для одних є безробіття, а іншим приходиться працювати і по 14 годин. Працюють і малі діти. Бідне населення мешкає в дуже поганих приміщеннях. Дописувач подає, що родина, яка складається з 15 членів, між якими є 9 дорослих осіб, мешкає в кімнаті, що є 4.5 метра довга і 3 метри широка. В таких менше-більше мешкальних відносинах живе 70% усього робітництва в Польщі.

ІТАЛІЯ ЗАГРОЖУЄ ЄГИПТОВІ.

БЕРЛІН. — Німецька преса толкує собі британську опозицію проти плянів Муеолінія в Етіопії тим, що Британія боїться за своє панування над Єгиптом, загрожене амбіцією італійського диктатора.

"SVOBODA" (LIBERTY)
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays and holidays
Owned by the Ukrainian National Association, Inc.
at 81-83 Grand Street, Jersey City, N. J.
Edited by Editorial Committee.
Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J. on March 30, 1911 under the act of March 3, 1879.
Accepted for mailing at special rate of postage provided for in Section 1103 of the Act of October 3, 1917, authorized July 31, 1918.
За оголошення редакція не відповідає.
Тел. „Свободи": BErgen 4-0237. — Тел. У. Н. Союза: BErgen 4-1016. 4-0807.
Адреса: "SVOBODA", P. O. BOX 346, JERSEY CITY, N. J.

АМЕРИКАНСЬКА НЕВТРАЛЬНІСТЬ

Промова президента Рузвелта, виголошена при отворенні конґресу, викликала не тільки в Америці, але й у цілім світі широкі й ріжні коментарі. Поза Америкою мало займалися внутрішніми американськими проблемами, які президент порушував, але зате основно обговорювали всі можливі наслідки проголошеної президентом американської невтральности та його атак, звернених проти автократій, що спричинюють воєнні заколоти.

Дві річи особливо тут замітні: Японія збула промову президента мовчанкою, а Совети відгукнулися перші з інтерпретацією, що промова президента про автократів не була звернена проти них, а тільки проти Берліна, Риму та Токіо, та що та промова скріплює мир і положення Совєтів. Вдар у стіл, а ножиці відозвуться. Так і тут відозвалися перші Совєти, щоб з місця скинути з себе всяку тінь, що і в них автократія, яка теж носить у собі зародок анархії, заколоту і нової війни. Як бачимо, „валяють дурака", думаючи тим задурити принаймні своїх власних невільників.

Та нам іде головно про те, як ту невтральність приняли інші держави. Виходить, що не дуже то рожево. В самім міжнароднім політичнім центрі, в Женеві, панує думка, що становище Злучених Держав пособляє війні. Там кажуть, що Америка готова в будучности однаково трактувати як нападаючого так і нападеного. А це ослабить становище тих держав, що належать до Ліґи Націй. Це навіть пізнати буде тепер, як тільки вийде заборона ввозу нафти до Італії. Як Америка не стане тут на становищі Ліґи Націй, то нафтові санкції проти Італії не матимуть великого значіння.

Анґлія теж числила на поміч Злучених Держав. А Франція так стурбована евентуальною відмовою помочі з боку Америки, що береться ще більше затісняти союз із Совєтами, щоб дістати потрібні сирівці на випадок війни з Німеччиною.

Як бачимо з того всього, то европейські держави таки далі числили на те, що як вибухне нова світова війна в Европі, то Америка таки дасться знову до неї втягнути. Тому добре, що президент Рузвелт порушив справу американської невтральности вже тепер, заки така нова війна вибухла. Щобільше, треба ще, щоб у конґресі та справа була ще виразніше розчовпана, щоб не було ніяких сумнівів щодо цього, чи Америка дасться втягнути в нову европейську війну. Її неясне становище тільки комплікує справу і дає притоку до спекуляцій для тих, що надіються на війні робити добрі інтереси. Мішатися знову в европейські справи і залишати їх у такім стані, як їх залишила Америка в 1918 р., не має ніякого змислу.

СУД НАД УКРАЇНСЬКОЮ МОЛОДДЮ У ВАРШАВІ

ПЕРЕСЛУХУВАННЯ СВІДКІВ.

(З львівського часопису „Українські Вісти").

(26)

Оборонець д-р Ганкевич просить трибунал, щоби дозволив йому завдати кілька питань свідкові Жолондкові. Свідок Жолондек на питання оборонця відповідає, що не мельдував осіб зі захисту при вул. Вольській. 4 тижні управителькою захисту була Марія Берова. По вбивстві мін. Перацького захист зліквідували, бо приносив утрати.

Свідок **Станислав Тшцінський,** постерунковий, зізнає, що виконував службу в травні і в червні 1934 р. при будинку міністерства внутрішніх справ. Тоді бачив 5 або 6 разів підсудного Лебедя, як він проходжувався напроти міністерства внутрішніх справ 10—15 хвилин, обсервуючи будинок. Свідок бачив теж його на Краківськім передмісті. Лебедь бував завжди сам. Оборонець д-р Л. Ганкевич ставить внесок, щоб суд відчитав зізнання свідка в цілости, тому, що в його зізнаннях є суперечности. Одначе предсідник не доглянув суперечностей у зізнаннях свідка.

Свідок **Альойзи Захарський,** сторож мокотівської вязниці, зізнає, що підсудний Лебедь кількома наворотами просив паперу, щоби міг написати якесь подання. Предсідник стверджує, що в актах справи є подання Лебедя і показує його свідкові. Цей каже, що Лебедь писав його в присутности свідка.

Свідок **Яніна Каліновська,** службовичка книгарні Козловського у Варшаві при вул. Вспульній ч. 44, на питання предсідника відповідає, що зпоміж підсудних пізнає Лебедя і Гнатківську як тих, які позичали книжки. Тому, що не пригадує собі подробиць, відчитано її зізнання зі слідства. З них виходить, що 22. травня 1934 р. до книгарні Козловського прибули Лебедь і Гнатківська. Лебедь забонував книжки на назвище Галини Зажицької, що мешкає при вул. Брацькій ч. 6. Останню книжку звернув Лебедь 15. червня, себто в дні вбивства мін. Перацького. Свідок потвердила свої зізнання і подає, що Лебедь, приходив або в зеленім або в чорнім плащі.

Оборонець д-р Л. Ганкевич вносить, щоби свідкові показали плащ, який знаходиться між річевими доказами. Предсідник запитує д-ра Ганкевича, чи він запевняє, що плащ, долучений до справи, є плащем Лебедя.

Предсідник відкидає внесок оборонця д-ра Л. Ганкевича, кажучи, що ця справа не має значіння. Д-р Ганкевич відкликується до трибуналу, але цей затверджує рішення предсідника. В год. 1.15 пополудні предсідник перервав розправу.

Свідок **Йосифа Кушевська** була служницею у Кашерової, що мешкала при вул. Кошиковій 19. у Варшаві. 15. травня винайняв у Кашерової кімнату молодий мужчина, що подався за Сваричевського.

Предсідник: Як виглядав Сваричевський?

Свідок: Був молодий; його пізнала я з показаної мені в слідстві знимки.

Предс.: Нехай свідок погляне на лаву підсудних, чи там нема того мужчини.

Кушевська оглядає хвилину підсудних, згодом вказує на Лебедя, кажучи, що він подібний до Сваричевського, однак не має щодо того певности.

Далі зізнає свідок, що в день убивства мін. Перацького Сваричевський прийшов до хати коло 6-тої години вечером. Був дуже схвильований. Коли ніс воду у склянці, розлив її, та на запит сестри Кашерової сказав: „Я схвильований, бо вбили міністра". Наступного дня Сваричевський несподівано зник. Від того часу свідок уже його не бачила. На дальші запити свідок вияснює, що до Сваричевського приходила якась пані, яку він називав своєю нареченою. Свідок двічі відмикала їй двері. На доручення свідок приглядається підсудним, але не може розпізнати Гнатківської. Свідок зазначує, що память їй не дописує, тому суд відчитує слідчі зізнання свідка, які свідок пізніше потверджує. Далі подає, що до Сваричевського прийшов був раз якийсь мужчина.

На запит адв. Ганкевича, чим ріжниться Лебедь від згаданого Сваричевського, свідок заявляє, що підсудний виглядає краще ніж цей Сваричевський.

На внесок адв. Горбового суд показує свідкові плащ підсудного Лебедя, що є в річевих доказах, але свідок не може собі пригадати, чи Сваричевський мав якраз такий плащ.

Після переслухання цього свідка адв. Ганкевич вносить, щоб удруге візвати свідка Тшцінського, який зізнав у слідстві, що бачив у Варшаві Федину. Прок. Желенський підтримує внесок оборонця і суд рішає переслухати знову свідка Тшцінського на черговім засіданні суду.

Лебедь і Гнатківська у Варшаві.

З черги зізнає свідок **Ярмолікувна,** що була домашньою робітницею у Ванди Шиманської, в якої винаймила кімнату підсудна Гнатківська при вул. Служевського 3 у Варшаві під назвищем Квецінської. Тому, що свідок не пригадує собі вже подробиць справи, суд рішає відчитати слідчі зізнання свідка. З тих зізнань виявляється, що у травні і червні 1934 р. у Шиманської місяць мешкала молода жінка, що говорила, що є приватною вчителькою зі Львова. У неї бував невисокий бльондин. 15. червня попол. Квецінська вийшла з хати і вже не вернулась. Два дні перед виїздом Квецінська дістала переказ на 100 зл., мабуть зі Львова.

Відчитані зізнання свідок потверджує в цілости та серед підсудних пізнає Лебедя і Гнатківську.

Свідок **Вощатинський,** власник торговельного бюра „Полькоміс", не памятає добре подробиць, тому відчитують його слідчі зізнання. Свідок зізнає, що у травні 1934 р. зголосився до нього молодий чоловік, що подавався за Сваричевського, та просив, щоб йому поручити кімнату в середмісті. Свідок поручив йому мешкання Кашерової при вул. Кошиковій 19. Наступного дня прийшов знову цей Сваричевський у справі кімнати для своєї нареченої, що приїхала разом з ним. Свідок подав їм мешкання Шиманської при вул. Служевської 3. Згідно зі словами Сваричевського, його наречена була мабуть учителькою зі Львова. Свідка дивувало те, що Сваричевський і його наречена не могли докладно сказати, на який час потребують кімнати; заявили тільки, що не на постійне.

Свідок потверджує також свої слідчі зізнання. Серед підсудних пізнає Лебедя і Гнатківську як клієнтів свого бюра.

ШОФЕР ПРО ПАСАЖИРА.

Свідок **Александер Кочик** — це шофер таксівки. Дня 15-го червня 1934 стояв він з таксівкою на розі вул. 3-го Мая і вул. Сольца.

Між год. 4-тою і 5-тою попол. увійшов до таксівки якийсь схвильований молодий чоловік і велів повезти себе на вул. Тамку ч. 44 чи 46.

Свідок поїхав під подану адресу й затримав таксівку напроти східців, що вели до цирку, при вул. Ординацькій. Там спостеріг свідок кількох поліцаїв і тому зорієнтувався, що тут щось зайшло.

Пасажир таксівки висів з авта, пристанув на хіднику й став довкруги розглядатися. На його лиці появився вираз начеб невдовілля.

Коли свідок довідався з надзвичайних видань, що вбито мін. Перацького, зродилося в ньому підозріння, що його пасажир може мати щось спільне з тим убивством.

На запит, як був одягнений пасажир, свідок каже, що мав ясне, спортове вбрання, ґабардиновий плащ, мав ясне, вгору чесане волосся. Свідок пізнав, підчас слідства, свого пасажира зі знимки й підчас конфронтації.

Предс.: Нехай свідок погляне на лаву підсудних, чи пізнає оцього чоловіка.

Свідок (вказуючи на Лебедя): Ті самі черти лиця, той самий вигляд, той самий вираз.

Прок. Рудницький: Звідкіля міг прийти пасажир, що всів на розі Сольца і вул. 3-го Мая?

Свідок: Найбільш правдоподібне те, що прибув від вул. Червоного Хреста, тому, що я в той бік не глядів, а приходу його я не завважав.

В тім місці наступила коротка перерва. На судовій салі розвішено мапи з частинами міста Варшави. Свідок на запити вияснює, де сояв дня 15. червня 1934. Опісля, на запит прок. Желенського, вказує свідок дорогу, якою їхав з пасажиром на вул. Тамка 44, і місце, в якому затримався. Зізнає, що пасажир по виході з таксівки дав свідкові 2 злоті і, чекаючи на решту, оперся на дверцята. Це не з утоми, — каже свідок — тільки зі схвилювання. На вул. Тамка спостеріг свідок трьох чи чотирьох поліцаїв.

(Далі буде).

ЛИСТУВАННЯ РЕДАКЦІЇ.

П. Г., Міш. — Дуже гарно зробили, що Вам помогли. Та таких збірок і допомог не поміщуємо в „Свободі". Така є ухвала.

ПОДЯКА.

Я, нижче підписаний член 114 від. У. Н. Союза в Тейлор, Па., складаю щиру подяку головним урядникам нашої організації за уділення мені допомоги з фонду запомогового в сумі $35, котрі стали мені великою помічю у моїй недузі. Бажаю якнайкращого успіху У. Н. Союзові. Також дякую місцевим урядникам за їх труд.

Іван Нестор.

По шлюбі.

— Слухай, Левку, скажи мені щиро, — питається жінка по шлюбі свого чоловіка. — Чи тобі не жаль за парубоцьким життям?

— О ні, вір мені! Подружє життя так мені подобається, що коли одно з нас умре, то я зараз оженюся.

Роберт Брако.

ПЕРША БРЕХНЯ

—o—

Одного дня мати не дозволила маленькому Бепові ввійти до кімнати, в якій від якогось часу він бачив батька в ліжку. Саме того дня, як багато людей вешталося по хаті та приносили вінці, мама зодягла малого Бепа в святочний одяг із білого кашміру, обшитий лебединим пухом, вложила йому на голову великий попелястий капелюх, над яким колихалося блакитне перо, тай так до нього сказала:

— Бепо піде тепер із тетою на прохід... Тета купить Бепові гарного коника, що сам ходить, а потім дома розповість пригоду, що трапилася папузі короля дробенят... Потім Бепо вернеться додому, так, вернеться до мами, бо мама дуже нещаслива, і буде її розрадою та полекшею в терпіннях, буде життям її життя...

Очі її зайшли слезами. Поцілувала скоро хлопця і знову, другий, третій та четвертий раз, наборзі пригладила йому, як звичайно, ясне волосячко понад чолом і скоро відійшла. Бепо, трохи наляканий, схопився суконки тети Мілі, що мусіла тягнути його за собою. Тета зараз знайшла відповідні слова, щоб його зацікавити й оживити.

Коник і папуга короля дробенят то були поняття, що їх наш малий Бепо вже дуже добре розумів, зате слова полекша, розрада, мама нещаслива то були для нього чужі, незрозумілі звуки, що відбивалися об його вуха, начеб хотіли туди ввійти, а не могли.

І відходив тепер із тетою та роздумував у душі, якої масти має бути коник, що його тета має йому купити. Щебетав із життям, а при цьому послугувався своїм невеличким засобом співзвуків і, по своїй звичці, часто завдавав питання „а чому", яке завдавав на свій спосіб.

— Я хочу целвоного коника.

— Ні, Бепо, червоних коників нема.

— А цому нема?

— Бо великі коні, ті великі, знаєш, що біжать вулицями, не є червоні.

— А цому вони не целвоні?

— Бо червоні... булиб негарні.

— А тато має целвоного коника, о такого маленького... Цому?

— А це зовсім що інше. Це коник коралевий та не вміє ходити. Тато носить його на краватці.

— А я хоцу так як тато.

— Не говори так, Бепо, будь добрий для тети, не говори так...

— А цому так не говолити?

— Бо то може бути ворожба лиха.

Так гуторячи, сходили зі сходів.

По словах ворожба лиха, яких Бепо не розумів, найближче його „а цому" осталося без відповіди. Тета Міля не знайшла іншої відповіди, лише глибоко зітхнула. Як прийшли до мешкання сторожа, бідний маленький Бепо, що мав охоту далі гуторити, повторив, щоби знову почати гутірку, вперто попереднє речення:

— Я хочу так як тато. А потім підвів угору голівку та поглядав зпід великих крис капелюха широко отвореними очима в лице теті, начеб хотів із нього вичитати, чому так нараз урвала розмову. А вона мовчки вела його лагідно за руку. Хлопчина вимахував ноженятами і при свому характері маленького влізливця з трудом пристосовувався до її мовчанки та не відвертав очей від її лиця.

На устах його рожевих і свіжих, наче пелюстки рожі скупані в ранішній росі, та на личку білому, наче молоко, видніла звичайна погода й веселість, зате з великих синіх очей визирав якийсь невиразний смуток. Маленький Бепо не вмів іще думати, а всеж здавалося йому, начеб того дня очі його вже думали.

* * *

Тиждень пізніше тета привела Бепа знову до мами. Який жеж то був сумний тиждень для бідного Бепа, скільки сліз вилив він за той час! Не хотів навіть глянути на коня, що його дала йому тета Міля, гарненького коня з анґлійським сідлом і колісцятками понижче ніг... А яка втіха настала тепер для бідного хлопця, як мама відчинила йому двері своєї хати! Знову чути було його веселі крики, звинно наче кіт видряпався мамі на шию, а вона приголубила його та пестила, начеб цілий рік уже не бачила.

— Сину, сину! Мій дорогенький! Моя розрадо!

І знову пестила його та цілувала, заливаючися сльозами.

Потім Бепо сів на колінах матері, що втомлена впала на фотель, і став пильно приглядатися їй. Хвилину глядів так на неї мовчки, а це приходилося тяжко такому говірливому хлопчикові. Пізніше став крутити в пальцях френзлі шалю, що його мама мала на собі, наче хотіла захоронитися від студени. Був то чорний шаль, що творив гарнонійну цілість із чорною маминою сукнею, а цієї сукні й цього шалю Бепо досі ще ніколи не бачив.

— А цому ти тепер так у цолному?

Мати нічого не відповіла. Бепо хотів щось інше сказати, та не сказав, аж мати, як побачила його неспокій, а щоби надто довга мовчанка не вплинула на нього недобре, спиталася його ласкаво:

— Чого хочеш, мій дорогенький?

Тоді хлопчина нараз оживився, личка запалали йому, притиснув рученята до маминих уст і сказав сумно:

— Хоцу до татка!

На ці слова мама вибухла вриваним плачем. Вона сказала заходячись:

— Тато поїхав... Тато поїхав...

На це Бепо також розплакався, а мама, якій сльози також спливали по лицях, обтирала сльози дитині та повторяла з лагідною впертістю побожну брехню:

— Не плач уже, дитинко, не плач, тато... вернеться небаром.

Як Бепо почув ці лагідні слова, отворив широко очі, блискучі ще від сліз, усміхнувся легенько та прошептав:

— Велнеться?

— Так, вернеться.

* * *

Так минув рік, а малий Бепо цього й не запримітив, бо всі дні були для нього однакові. Мати все була для нього однаково добра, вечором, начеб був іще немовлятком, колисала його до сну, а хлопчина кожного вечора, заки заснув, складав руки навхрест на грудях і питався:

— Коли тато велнеться?

А мама кожного вечора просила його серед пестощів, щоб був іще трохи терпеливий.

Та прийшов день, трохи інакший від інших, а дуже схожий на той, коли то мама віддала Бепа під опіку тети Мілі. І знову, як і тоді, вешталося в них дома багато чужих людей та як тоді, приносили цвіти. І цікаве, таксамо, як тоді, тета Міля знову забрала Бепа зі собою, а мама, дуже схвильована, одначе тепер без плачу, знову зодягла його в білий одяг і зачесала йому волосся над чолом.

Як хлопчик відходив із тетою, тепер також не плакав, бо вмів уже трохи думати й так менше-більше розумував:

— Тоді, як мене тета Міля до дому привела, я не застав там тата, хоч знаю напевно, що як я виходив, то оставив його дома. Тепер, як я виходив, тато ще не вернувся, тому його тепер можу застати дома, бо видно все треба, щоб мене не було дома, аби тато віДїжджав або вертався.

Як малий Бепо вертався до дому, цілу дорогу спішився більше, ніж звичайно та нарікав на тету, що йде запомало. Як прийшли на подвіря, став лізти на сходах на ногах і руках, наче в забаві наслідував звірят. Тета була ще на першому поверсі, а він стояв уже на другому, лице притиснув до дверей мешкання та, випростовуючися, скільки міг, зумів досяти пальцями ґудзика електричного дзвінка. Як почув голос дзвінка із мешкання, врадуваний плескав у рученята.

Наймичка відчинила двері. Вже запала ніч. У кімнатах налягав сумерк. Бепо йшов уперед спішно, то зашпотувався за крісло, то вдарявся до дверей, а тета ступала за ним із трудом, що крок спотикаючися та даремне хотіла зупинити його.

— Чекай, Бепо, чекай! Чого так гониш?

Та Бепо й не слухав її, а йшов наперед напомацьки, поки не дійшов до веранди, на якій звичайно бавився. Побіг туди простісенько та стрінувся нарешті з мамою. Вона приголубила його. Та мама не була сама; був з нею якийсь пан.

У сутінку Бепо не розпізнав лиця, впялив у нього широко отворені очі та спитав:

— Чи то тато?

Мама несміливо прошептала йому до вушка:

— Ні, Бепо, татко не вернувся.

І тоді Бепо пізнав того пана. Бачив його вже нераз передтим дома, приходив до них, та все наче крадькома. Бепо діставав від нього нераз забавки та ласощі, а всеж відчував до нього якусь мимовільну відразу, не хотів з ним ніколи говорити, ані цілувати його. А опісля цього вечора, як побачив його і маму біля свого ліжечка, не міг заснути та озвався нараз гнівно:

— Забирайся відси, ти!

Мама, все ще несміло сказала до Бепа:

— Чому ти такий недобрий, сину? Цей пан не може вже відійти відси. Бозя гнівалася би за це. Цей пан мусить бути товаришем твоєї мами... Він буде все при мамі... буде все з тобою. Скажи, дитино, чи будеш любити цього пана?

Бепо не відзивався. Примкнув очі та вдавав, що спить. Це була перша брехня невинної дитини.

Непорозуміння.

Чоловік, жінка й теща виїхали в суботу на свіже повітря. Околиця чудова.

— Знаєш, — каже чоловік, що звався Адам, до своєї жінки Еви — я тут такий щасливий! Який гарний краєвид, яке повітря, зелень! Тут зовсім наче в раю. Нема лище того вужа!

— Тихо! — відповідає жінка — мама лежить там під деревом і може почути.

НА БІЖУЧІ ТЕМИ

„ВЛАСНИМИ СИЛАМИ".

Заява президента Рузвелта про потребу захования строгої невтаральности на випадок якоїнебудь війни в світі рушила відразу публичну опінію в чужих державах.

Англійські й французські газети висказують побоювання, що буде з Англією й Францією на випадок війни, як Америка не захоче їм доставляти товарів, котрих Англія й Франція потребують від Америки.

Ці побоювання могутніх держав світа показують, що наші популярні балачки про спирання на власні сили повинні бути докладніше означені. Англія й Франція теж певно думають про охорону своїх інтересів власними силами, але це не закриває очей їх провідних політиків, що в нинішніх часах ніякий нарід не може обійтися без преріжного добра з інших країв.

РОСІЯ Й ВЛАСНІ СИЛИ.

Про це дуже болючо переконується тепер італійський уряд і нарід. Вони вже знають, що відмовити в часі війни доставі деяких товарів це просто рівняється ворожому крокові.

Що російські газети не репетують з приводу американської політики строгої невтральности, то це не доказує нестійности цієї думки, ні не доказує, що Росія самовистарчальна держава, що спирається тільки на власні сили.

Передовсім вона знає, що репетувати тепер на Америку може тільки пошкодити Росії, бо може заставити деяких американських політиків спеціяльно звернутися проти доставі товарів Росії на випадок війни. Подруге, чого Росія потребує зза границі, вона сподівається спроваджувати з европейських і азійських країв. Франція вже тепер говорить, що на випадок війни вона буде спроваджувати з Росії; Росія певно сподівається спроваджувати з Франції.

ПО ДАВНЬОМУ.

Пишуть газети, що Америка стрічала Новий Рік по давньому. Мовляв, пили шампана, як перед війною.

Не додано, що шампан це вино з французької провінції Шампанії та що до війни кождого року в Америці випивано більше шампанського вина, як його спроваджувано з Франції.

Значить, хтось пив вино, що на наліпці називалося шампанським, але не то Шампанії, але й якоїнебудь французької провінції не бачило.

ПОЧИТАТЕЛІ НАПИСУ.

Є преріжні способи на те, щоб звичане вино, навіть дуже плохої якости, зробити „шампанським" через додання до нього відповідних, теж дешевих, порошків, від яких воно стане мусувати.

Таке вино потім пють як справжній шампан люди, що на вині не розуміються.

І діється таке не тільки в питтю вина. І політика теж знає подібні явища. Як шампан у напитках, так у політиці деякі річи дістають теж широку славу як знаменитість. І як рідина дістане таку шампанську славу, то люди, які на такій рідині не розуміються, беруть часто за правдивий продукт звичайну підрібку, якщо на ній тільки є шампанська наліпка.

Кожда просто ідея переходить таку історію: демократія й аристократія, республиканізм і монархізм, лібералізм і соціялізм, націоналізм і інтернаціоналізм.

ТЕЖ ЗАКИД.

Голова одного великого сталевого підприємства накинувся на промову, виголошену президентом Рузвелтом на першім засіданню конгресу, та осудив її за її „чужинецьку фільософію".

Він хоче підсунути людям, що фільософія президента Рузвелта про політичні справи, себто основні засади його політики, не походження американського, але чужинецького. На думку цього головача, вистарчає сказати, що щось є чужинецьке, щоб це навіки осудити в Америці.

Це якраз приклад, як виховується людей, що будуть пити й помиї, а будуть казати, що це гарний шампан, бо помиї мали напис: шампан.

ТВЕРДИЙ РУСИН.

Історія українського національного руху знає немало таких захоплень наліпками.

Скільки то часу наш нарід ходив за московським возом, щоб тільки стати „твердим руским". Скільки то часу стратив він для власної освіти, бо вважав свою мову за „мягку", а тимсамим за нездібну до літературного вжитку. Словом, де був би нині український нарід, якби не захоплювався по дитячому „твердістю", а дивився, що йому приносить добро, а що лихо.

НЕ ЧОЛОВІК.

Оповідають у нас, що один чоловік, побачивши, як другий чоловік чимчикував навпаці через його озимину, накричав: „Гей, чоловіче, а ти чого мені жито топчеш?"

„Та я не чоловік!" — тамтой відповідає.

„А щож ти, як не чоловік?" „Я ще" парубок!"

Ця анекдота добре підхоплює людину, що зводить головний аргумент на побічну, до справи зовсім маловажну обставину. Власникові озимини зовсім не важно, чи той, що топче йому озимину, парубок, чи жонатий. Йому йде за те, щоб йому жита не затолочували, а не за те, щоб йому жито толочили тільки жонаті.

ЛІТАК - НЕВИДИМОК.

В англійських летунських варстатах будують літак, якого у більшій висоті не буде видно. Подробиці будови держать у тайні.

ГОЛОСИ ЧИТАЧІВ

ПЕРШІ ЗГАДКИ ПРО УКРАЇНУ В АМЕРИЦІ.

Шукаючи цілими роками по американських бібліотеках відомостей про Україну й українців, удалось мені віднайти дещо цікавого. З розслідженних досі матеріялів можу подати, що слова „Україна" й „українець" були не лише знані, але і вживані історикаками у Злучених Державах вже тому понад сто років.

Правдоподібно перша згадка про Україну появилася в американській книжці десь біля 1820 року, а може і скорше. В осьмім виданні книжки, написаної Самійлом Гвелплием (SAMUEL WHELPLEY), а затитулованої "A COMPEND OF HISTORY, VOL. I, BOSTON, AMERICAN STATIONER'S COMPANY, 1825," на стороні 65 читаємо таке: „Після битви під Полтавою ґраф Пайпер ревно дораджував Карлові XII, щоб остався на Україні". В ориґіналі:

"Following the battle of Poltawa count Piper earnestly recommended to Charles XII to remaine in the Ukraine".

Можна припускати що коли восьме видання цеї праці було друковане в 1825 році, а одинацяте в 1837 році, то перше могло появитися біля 1820 року. Бостонська бібліотека повинна мати цю книжку. Вартаб пошукати першого видання та устійнити рік.

У 1829 році писав JAMES MATSULEY: „Козаки України біля сто двацть літ тому закопували (ховали) зерно". В ориґіналі: "The Cossocks of the Ukraine, about one hundred and twenty years ago, burried their corn in the ground".— (The Natural, Statistical and Civil History of the State of New York, vol. 2, page 207).

Були й інші згадки в тім самім часі, як от у статті „Росія і Туреччина", написаної з нагоди війни, що вибухла була між тими державами, в якій читаємо: „Турецький напад на Україну може принести трохи добичі". В ориґіналі: "Turkish invasion of the Ukraine could promise a little booty (стор. 29). А на стороні 31 згадується про Україну двома наворотами. Раз, що Туреччина зреклася своїх претенсій до України, а другий раз як після деякого воєнного успіху в договорі з Польщею Туреччина вимагала, щоб Польща зреклася всяких претенсій до Смоленська і цілої України. (The American Quarterly Review, March and June, 1830, Philadelphia, Pa).

Д-р Василь Галич.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ У. Н. СОЮЗА

КЛІВЛЕНД, О. Тов. ім. Івана Франка, від. 334, повідомляє своїх членів, що місячні збори будуть відбуватися в другу неділю в місяци, в кімнаті У. Н. Дому на 2-гім поверсі. Уряд на 1936 рік вибрано такий: Микола Задерецкий, предс.; Стефан Морозович, секр. і кас.; Михайло Шміґельський, рек. секр.; Повідомляємо членів, що перші місячні збори відбудуться в неділю, 12. січня, в годині 12:30 вполудне, в У. Н. Домі на другім поверсі. росимо всіх членів прийти і вирівнати свої вкладки. — Михайло Шміґельський, рек. секр.

ВЕСТ ГАРВЕЙ, ІЛЛ. Тов. ім. Т. Шевченка, від. 335, на річних зборах 15. грудня 1935 вибрало такий уряд на 1936 рік: Микола Стефанчук, предс.; Яким Мисник, заст.; Антін Бубен, фін. секр.; Андрій Кохарський, кас.; Іван Галун заст.; Андрій Ярема і Василь Гнатко, опікуни хорих; Микола Гуцул і Петро Такаш, до прапорів; Микола Пахолок, дверник. Збори будуть відбуватися в першу неділю по 10-тім, точно в годині 1:30 пополудні, під ч. 14800 Пейдж Еве. — Антін Бубен, рек. секр., 14829 Winchester, West Harwey, Ill.

ГАМТРАМК, МІШ. Тов. ім. Маркіяна Шашкевича, від. 94, повідомляє своїх членів і члениць, що місячні збори відбудуться в неділю, 12. січня, в Українській Хаті на Ґрейлінґ вул., в годині 1-шій пополудні. Також повідомляємо, що на цей рік вибрані такі урядники: Володимир Туркевич, предс.; Михайло Бабій, заст.; Іван Курчак, фін. секр.; Мирон Касій, заст.; Дмитро Васько, рек. секр.; Михайло Шаран, заст.; Онуфрій Курочка, кас.; Данило Вуйтишин, заст.; Максим Чубка, Стефан Золя і Павло Вуйтович, контрольори; Юрій Крук Семен Готра, Магдалина Вуйтович і Марія Гох, опікуни хорих; Петро Стефаняк і Лев Білик, прапорщики. — Д. Васько, рек. секр.

ШІКАГО, ІЛЛ. Тов. „Гуд Віл", від. 22, повідомляє, що річні збори відбудуться в неділю, 12. січня, в годині 12-тій вполудне, в гали церкви св. Николая при Оклей і Райс вул. На цих зборах будуть річні вибори. — Марія Любас, предс.; Волод. Скоропад, секр.

ТОЛІДО, О. Бр. св. О. Николая, від. 167, повідомляє всіх своїх місцевих і позамісцевих членів, що місячні збори відбудуться в неділю, 12. січня, в годині 2-гій пополудні, в Юніон гали, 2748 Лягриндж вул. росимо всіх членів прибути на ці збори та вислухати справоздания контрольорів за цілий рік. На річних зборах потверджено старий уряд на 1936 рік. —Н. Білецький, предс.; Д. Медецький, кас.; Ів. Кульматицький, секр.

ДІТРОЙТ, МІШ. Тов. У. Н. Союза, від. 292, отсим подає до відома усім своїм місцевим і позамісцевим членам, що на річних зборах 28. грудня 1935 вибрано такий уряд на 1936 рік: Іван Форись, предс.; Володимир Дідик, заст.; Ілія Андрусевич, кас.; Юрій Шевчук, заст.; Петро Кізел і Йосиф Масляк, секретарі; Іван Боднар і Катерина Насланець, доглядачі хорих; Бартоломей Шкільник, дверник; Михайло Андрусевич, Олекса Старко і Микола Шустакевич, контр. комісія; Андрій Попович і Михайло Коваль, радні. Збори відбуваються як звичайно, то є в другу неділю по першім. Перші збори відбудуться в неділю, 12. січня, в годині 12:30 пополудні, в гали парохіяльній при Кліперт. Взиваємо усіх членів прибути на ці збори і заплатити свої вкладки. Ті члени, котрі платять річно або піврічно, зволять полагодити свою справу найдальше до 20-го січня. Зі всякими союзовими і відділовими справами удавайтесь до секретаря. — Іван Форись, предс.; Ілія Андрусевич, кас.; Петро Кізел, секр., 6415 Perkins.

ВЕСТ ПУЛМАН, ІЛЛ. Сеєтр. Рожд. Пр. Богородиці, від. 216, повідомляє всіх своїх місцевих і позамісцевих члениць, що на річних зборах 8-го грудня вибрано такий уряд на 136 рік: Параскевія Мацяя, предс.; Анна Грабінська, заст.; Катерина Шемердяк, фін. секр.; Анна Олещук, рек. секр.; Ксеня Топиця, кас.; Олена Шпорлюк, заст.; Олена Міськевич і Юлія Менцінська, контрольорки; Олена Гавришків і Катерина Швець, надз. хорих; Текля Станкевич, до прапору; Софія Мацкович, дверниця. — К. Шемердяк, секр.

НОВІ КНИЖКИ, ЯКІ МОЖНА НАБУТИ В КНИГАРНІ СВОБОДИ

ЯК МИ ПОМАГАЄМО РІДНОМУ КРАЄВІ.

ЕЛМАЙРА, Н. Й.

На інвалідів.

Клюб Укаїнських Танцюристів в Елмайра Гайтс влаштував для свого балетмайстра Дмитра Чутра прощальний вечір, на якім зявилися всі члени в числі 32. Гром. Базарницький говорив про успіхи, яких доконано при помочі українського танку, а далі про потребу плекання традиції та допомоги визвольним змаганням наших братів у старім краю. Потім подякував п. Чутрові за його працю. По його промові забрав слово п. Чутро і подякував молоді та громадянству за їх допомогу в виступі перед американською публикою та взивав до дальшої витревалости в народній праці, до жертвенности на народні цілі та до влаштовування наших національних свят, як от Свято Першого Листопада. Сам зложив на інвалідів $2. Приходу було $7.04, в церкві зібрано $8.12. Разом зібрано на інвалідів $17.16. Життя пішлоб у нас живіше, якби було менше таких, що коли йде про народню роботу, вони завжди держаться одної засади: Моя хата зкраю.

П. Б.

ШАМОКІН, ПА.

На інвалідів.

Підчас панахиди за поляглих героїв визвольної боротьби, яку відправив о. Михайло Олексів, зібрано $16.45 на інвалідів та висилано ту жертву через Обєднання на призначену ціль.

Н. Габура, секр. пар.

МІЛВОКІ, ВІС.

На інвалідів і визвольну боротьбу.

Тов. ім. Івана Франка, відділ 103 У. Н. Союза, жертвувало на рідний край $30. Ті гроші переслано через Обєднання, призначуючи по $15 на інвалідів і визвольну боротьбу.

Н. Кудринський, секр. від. 103 УНС.

Я. Гашек.

АЗБУКА КОХАННЯ

Пані Марик не розуміла взагалі, як молоді люди можуть бути такі романтичні. Зрештою трохи романтизму не зашкодить, одначе годі доводити аж до смішности.

Таж Божена вже здавна здатна до подружжя, а пан Матейка був доволі маючий, щоб заложити домашне вогнище. А тимчасом обоє поступали так, начеб Божена мала пять літ, а Матейка півсема року.

— Ах, дивіться, пане Матейко, яке чудове нині море — говорила звичайно Божена та вказувала на море, замісць присунутися до Матейки та показати йому, як виглядає гарна дівчина.

А Матейка? Дивився на море та повторяв немудро:

— Ах, яке гарне, яке казково гарне!

Одушевлялися морем уже більше як два тижні, а кожний день у дорогому пенсіонаті коштував пано Марик двісті корон. І в додатку треба було весело всміхатися!

— Мама якась інакша — жалілася Божена поміж двома поцілунками. — Боюся, що вона щось підозріває. Мусимо бути ще обережніші.

Присунулася ніжно до Матейки, закинула йому руки довкола шиі та прошептала:

— Будь терпеливий, дорогенький!

— Легко тобі говорити — говорив серед поцілунків Матейка — та чоловік мусів би бути хіба з дерева, щоби бути спокійним.

Обняв Божену так сильно, що аж скрикнула з переляку:

— Ні, ні, мама!

За хвилиночку справді зявилася мати. Йшла поволеньки, крок за кроком, зупинялася, йшла далі.

Як побачила, що обоє зникають у лісі, сіла на лавці, здіймила мешт і витрясла з нього пісок. Хоч зробила для дочки стільки, скільки могла, як увійшла кілька хвилин опісля в ліс, побачила замісць любовної сцени невинний образець. Мало не вмерла на серцевий удар. Божена сиділа на стятому пні, Матейка стояв від неі на яких десять кроків далеко та говорив:

— Подивіться лише панно Божено, як море просвічує у віддалі крізь густе листя дерев. А як виглядає море там на овиді, де зливається з небом.

— Дурень! — подумала пані Марик і сердито глянула на обоїх.

Одного дня Матейка приніс на пляжу пригорщу кольорових прапорчиків, став встромлювати їх у пісок, а Божена сміялася при цьому наче навіжена.

Пані Марик попадала в розпуку. Ця Божена справді нінащо! Всеньке передполудне говорила лише про прапорчики, а не глянула ні разу на Матейку. Коло пенсіонату подала йому на прощання руку, а Матейка встромив їй у руку незамітно „прапорову" азбуку. Зробив це дуже зручно, так що пані Марик нічого не запримітила.

Божена сховала скоро руку в кишеню плаща. Потім кишеня відставала так дивно, що мати запримітила це. Тепер уже знала, що щось зайшло й серце стало їй битися з радости.

Матейка маніпулював на свому бальконі прапорчиками. Божена робила те саме на свому бальконі.

Була це загадочна й дуже романтична забава. Обоє робили це запальчиво.

Насамперед розвинув Матейка прапорчик червоно-білого кольору, потім уставив прапорчик із буквою „Е".

У тайній прапоровій азбуці значило це:

— Уважай, починаємо! З черги сиґналізував:

— Чи любиш мене?

У відповідь Божена розвинула сніжно-білий прапорчик із червоним колісцем на березі. Це значило:

— Так!

Потім спитався Матейка:

— Ще?

А Божена віповіла як і передтим сніжно-білим прапорцем із червоним колісцем. Отже ще любила його.

Так любила його без перерви аж до чверть на пяту. Пані Марик мала вже досить цієї забави. Постановила пізнати докладно тайну цієї мови прапорчиків.

Зодягласяя, ввійшла до Божениної кімнати та сказала:

— Зазаз вернуся!

Скорою ходою пішла до недалекої крамнички та купила там цілу прапорову азбуку.

Та голос матері виглядав Божені якийсь чужий і неприхильний. Тому скоро розвинула прапорчик „Б", червоний, перекреєний синіми знаками. Це значило:

— На кораблі є вибухові матеріяли.

У відповідь на це пан Матейка сиґналізував прапорчиком „А" і „Б". Божена скоро глянула до азбуки та ствердила значіння сиґналу:

— Покинь корабель як можна найскорше.

Дівчина розвинула білий прапор:

— Так!

Матейка закінчив розмову синім прапором, перерізаним білою лінією.

Як пані Марикова вернулася до дому, Божени ніде не було. З бальконів звисали опущені прапорчики: там, напроти синій з білою лінією, тут білий з червоним колісцем по середині.

Мати витягла скоро з кишені плаща азбуку та вишукала: синій колір із білою лінією значить „П", або „Відїзд". Боженин прапорчик говорив, як уже знаємо: „Так".

Божена дійсно виїхала. Втікла з паном Матейкою.

Мати дізналася скоро куди обоє купили білети. Поїхала слідом за ними. За кілька хвилин знайшла романтичних збігців.

Обоє сиділи саме при вечері в сільській гостинниці.

— Я мати, пані Марикова — сказала до наймички, яка не хотіла її впустити. — Прошу занести валізку до кімнати моеї дочки.

Потім увійшла до кімнати та сказала врадувана, щасливо всміхнена:

— Ось я тут, любі діти. Не сподівалися ви, правда? Я не могла інакше. Мені так тужно було за вами.

Обоє сиділи при столі не рухаючись і дивилися на пану Марикову здивовано.

Хитра жінка поцілувала Божену, легенько торкнулася устами пана Матейки та сказала:

— Будеш такий добрий, дорогенький зятю і візьмеш для себе на нинішню ніч сусідню кімнату, добре? Я хотілаб нині спати з Боженою, бо ми не бачилися так довго!...

— Щастя, що дурна дівчина має мудру маму — шептала пані Марикова й дивилася на Божену. А Божена заснула із солодкою свідомістю, що вона ще дівчина, та вже недовго.

Олександер Келер.

ВИКРАДЕНА НАРЕЧЕНА

Ми сиділи на поруччі великого моста в Пері та гуторили про давні добрі часи.

Багато людей переходило попри нас — старі й молоді, мужчини й жінки. Жінки не мали заслоненого лиця та були сильно намальовані — а Магомед Ібн Аврук похитував головою.

— Це все зробив Кемаль — сказав із жалем. — І щож він, пане осягнув? Нічого — зовсім нічого. Бо скажи! Заки він прийшов — чужинці бігли великим мостом до Ґалацу, тому, що думали, що Туркині то найгарніші жінки світа... Тепер, як кожний може бачити їх лице — втікають цим мостом із Ґалацу. Чи то успіх?...

За давніх часів були гарні звичаї. Юнак закрадався до хати своєї любки — якої досі ніколи не бачив — викрадав її, сідав на коня та втікав — а за ним пускалися в погоню її брати та свояки.

— А сьогодні?

Розсміявся гіренько та зараз додав:

— Ах, як згадаю те, як я ходив попід Фатимину хату, як посилав їй цілунки та закрався до її хати...

— Ти викрав її, приятелю моєї душі? — спитався я.

Очі Магомеда Ібн Аврука засяяли дивно.

— Я закрався до хати — сказав весело, а Аллаг благословив мої руки... і дав мені щастя на все життя.

• • •

Послугач приніс нам дві філіжанки запашної арабської кави, а Магомед Ібн Аврук закурив люльку.

— То були добрі часи — повторив, а маленькі морщини окружили його очі — то були дикі й гарні часи, бо, слухай, Фатима жила тоді на краю міста, а всі юнаки парадували на конях попри її хату. Бо говорили, що вона така гарна, що навіть дома не показується без заслони. А була також горда. Та коли я їхав попри вікна й співав старі арабські любовні пісні — тоді відхилялися крати її кімнати й закрита заслоною голова нахилялася до мене — я був безмежно щасливий!

— Я гадаю, що то була Фатима...

— Так, то була Фатима — сказав старий і виняв із уст люльку. — Чим частіше переїжджав я попри її хату, тим сильніше горіло моє кохання. І раз підкрався я до вікна та став шептати їй слова кохання, а вкінці спитався я: „Фатимо, сонце моєї душі, володарко мого серця, чи хочеш утікати зі мною? У великий, далекий світ... у далеку, дику пустиню.

— Чекай — перебив я йому — коли я не помиляюся, то ти, Магомеде, торгував кавунами. Щож ти почав би в пустині?

Старенький насупив брови:

— Я це тоді так сказав, бо тоді так говорили... та слухай далі. Фатима схилила головку та прошептала тихо: „Так". Ми все обговорили, я притягнув до змови одного з моїх приятелів — і ми винаймили коні, бистрі наче стріла. Потім — сталося...

— То чудово! — озвався я із щирого захоплення — одначе воно мусіло бути небезпечне?...

— Дуже — відповів Турчин — бо згідно із законом брати та свояки мали право застрілити мене. Була хмарна ніч, дощова. Ми приставили драбину до вікна та ввійшли... Я схопив „світло моїх очей", а приятель іншу жінку... Потім сіли ми на коней та пігнали що сили. Я на південь, мій приятель на захід. Ми чули позад нас тупіт коней — це брати та свояки Фатими — гнали за нами. Та мій кінь заніс мене безпечно в далекі сторони...

• • •

Товстелезна, погана, модно зодягнена Туркиня перейшла попри нас кленучи. Магомед оглянувся за нею та розсміявся.

— Бачиш, пане! — сказав — таке було можливе тоді, як Кемаль не ввів був іще цих проклятих новин. Нині — ах! нині стрічає нас хіба само розчарування. Коли хтось має наречену, бачив її насамперед докладно; а коли її докладно бачив, то вже, пане, ніколи не схопить її, хіба був би дурний!... І Аллаг уже не може кермувати нашими руками та повести все до доброго...

Я засміявся:

— Щож ти говориш, Магомеде! Таж ти схопив Фатиму! Таж ти оповідав, що Аллаг благословив тебе й маєш позад себе життя повне кохання та віри.

Магомед Ібн Аврук устав і вигладив складки своїх шараварів і сердачка.

— Ти того не розумієш, чоловіче, з заходу. Бачив ти тую огидливу стару бабу, що перейшла повз нас? То була Фатима... Перед викраденням я її не бачив, мій приятель теж ні... Одначе Аллаг — хай прославиться імя його — поблагословив мене. В нічній пітьмі схопив я тоді — молоду й гарну Фатимину товаришку, а мій приятель схопив Фатиму... І так уже осталося.

— Тож питаюся тебе — чи сьогодні булоб щось таке можливе? Ні — сьогодні завдяки великому Кемалеви — я був би напевно схопив Фатиму та був би нещасливий.

Нараз роздався сердитий і низький старечий жіночий голос — а Магомед Ібн Аврук пропав наче тінь у нічній пітьмі.

З ОБІЙМІВ СМЕРТИ

Це діялося підчас нашої подорожі в купецьких справах — оповідає Кàрло С., купець із Гамбурга. Ми летіли пасажирським літаком із Парижа до Ліону. Зараз таки після використування попали ми в густу мряку, що ставала щораз густіша й більш непроглядна. Кругом нас росла й клубилася біла маса. Кудиб ми вікном не виглядали — не бачили нічого крім мряки й мряки.

Раптом поклався літак боком і я мав враження, що відлетіло ліве крило. Мотор вилучено, згук циліндрів, що цілими годинами шумів і втискався в наші вуха — умовк. Настала тиша. Ми, пасажири, вірили, що літак прорвав мряку, вирівнав лет, і що леда момент осядемо на землю. Тимчасом літак нахилився ще більше боком і тоді всім нам стало ясно: ми падемо!

В цій хвилі сталося щось дивне. Якесь неясне прочуття підшепнуло мені відвязати ремені й крикнути — не знаю чому — іншим пасажирам: „Звільніться з ременів!" Це був якийсь загадочний внутрішній голос, що мені подиктував оцей приказ. Моя осторога, яка виявилось потім, врятувала всім життя.

Якби ми ще трохи — бо всього кілька секунд — були привязані, зависли би безпомічні, бо літак став летіти шкереберть, або, що гірше, розбились би в дребезги.

Пасажири, на щастя, послухали мене й визволилися з ременів. У тій хвилі літак став без стриму летіти каменем униз.

Мені стало ясно, що за пару секунд я буду трупом, а цей упадок це моє останнє свідоме спостереження.

Дивним дивом — оповідає купець — не відчував я страху. Це була радше якась цікавість... Я хотів знати, як то буде після моєї смерти... Я нагадав собі, що людина в годині смерти, немов на фільмовій ленті переглядає ціле своє життя. Одначе зо мною так не було. Я бачив лише свою неню, як вона вся в чорному прощалася зо мною на двірці.

Упадок тревав кілька секунд. Мені чомусь вони роком стали. Нагло почув я брязкіт і лоскіт. Один важкий удар, і я втратив притомність. Звук пилі збудив мене з омління. Потім чув я людські голоси; ратуючі мене намагалися прорізати дошку, що знаходилася над моєю головою. Мусіли дослівно на кусні розбити кабіну, щоб нас звільнити зпід румовища літака.

Пільот, що остався привязаний ременем, сидів непорушно. Він не жив. Це був уже лише кадовб без голови. Щодо пасажирів, то всі вони залишились живі — з більшими чи меншими потовченнями.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ У. Н. СОЮЗА

НЮАРК, Н. ДЖ. Тов. Вільна Україна, від. 152, повідомляє своїх членів, що відложені річні збори відбудуться в четвер, 9-го січня, в годині 8-мій вечір, в гали церковній при Мортон вул. Просимо всіх конечно прибути. — С. Присяжний, секр.

РОЧЕСТЕР, Н. Й. Тов. Вільних Козаків, від. 316, повідомляє, що місячні збори відбудуться в четвер, 9-го січня, точно в годині 8-мій ввечір. Просимо всіх членів прийти на означений час, бо маємо багато справ до порішення. Контрольна комісія здасть справоздання за минулий рік з бенефітової каси і з дому товариства Вільних Козаків. З початком нового року просимо всіх членів, щоб розмет платили тоно що місяця. Хто не буде придержуватись товариських постанов, то буде суспендований, щоб опісля не було нарікань на новий уряд, то просимо сповнити товариський обовязок. — В. Гурянський, секр.

БРІДЖПОРТ, КОНН. Тов. Українська Січ, від. 59, повідомляє членів, що місячні збори відбудуться в пятницю, 10. січня, в годині 7:30 ввеір, в парафіяльній галі. Просимо членів прибути на означений час, бо маємо важні справи до полагодження. Довгуючі члени мусять вирівнати свої залеглости, бо в противім разі поступимо з ними згідно зі статутом. — Григорій Манюк, предс.; Мартин Шиманський, кас.; Леонтій Бих, секр.

ЕЛІЗАБЕТ, Н. ДЖ. Уряд Тов. Запорозька Січ, від. 234, подає до відома всім своїм місцевим і позамісцевим членам, що на річних зборах 1-го січня вибрано такий уряд на 1936 рік: Ілько Ґенеґа, предс.; Михайло Крайц, заст.; Константин Пілат, фін. секр.; Михайло Ґенеґа, кас.; Юрій Ґаіздь, рек. секр.; Йосиф Арчій, Іван Кругляк і Володимир Кордаш, контрольори; Василь Сас і Йосиф Бурбеляк, комітет хорих; Іван Олексин і Іван Воробель, до прапорів; Василь Кордаш, репрезентант до У. Н. Дому; Ілько Ґенеґа, К. Пілат і Стефан Могила, репрезентанти до Центр. Комітету. Збори товариства відбудуться в пятницю, 10. січня, в годині 7:30 ввечір, в У. Н. Домі, 214-216 Фултон вул. Просимо всіх членів прибути на означений час. Нові кандидати що хочуть стати членами Тов. і У. Н. Союза, хай прийдуть на збори, а ми радо приймемо. — І. Ґенеґа, предс.; М. Ґенеґа, кас.; К. Пілат, секр.

ДІТРОЙТ, МІШ. Тов. Запорозька Січ, від. 75, повідомляє своїх членів, що збори відбудуться в неділю, 12. січня, в годині 1-шій пополудні, у гали на Сікат. Просимо членів конечно прийти на ці збори, бо маємо багато справ до полагодження. Напоминаємо тих членів, котрі довгують до товариства, щоб старалися почасти сплачувати свій довг, бо в противім разі будуть суспендовані з Товариства і У. Н. Союза. Ті члени, котрі ще не вписали своїх жінок і дітей, то щоб зробили це цього місяця. — Стефан Михайлюк, предс.; Ів. Слупецький, кас.; В. Тарас, секр.

ДІТРОЙТ, МІШ. Тов. ім. Івана Франка, від. 146, повідомляє всіх своїх членів, що збори відбудуться в неділю, 12. січня, в годині 1-шій пополудні, в Українській Школі під ч. 12172 Джез. Камп при Карпентер вул. Просимо членів, щоб були приявними полагодити справи, котрі не були покінчені минулих зборів. Буде справоздання всіх урядників з 1935 року і перебрання уряду на 1936 рік. Подаємо вибір нового уряду на 1936 рік: М. Головчак, предс.; Іван Андрушко, заст.; Т. Солодкий, рек. секр.; П. Галищин, кас.; П. Андрушків, фін. секр.; Юрій Чупа, Ілія Дигас і Стефан Хомяк, контр. комісія; Дмитро Марцинюк, Іван Шавінський і Я. Мирищак, оглядачі хорих. Члени, приходіть на збори і приводіть нових членів. Покажім нашу роботу, що вміємо сповнити громадський і народний обовязок. — Секретар.

ЛІТЛ ФОЛС, Н. Й. Тов. Запорозька Січ, від. 330, повідомляє всіх своїх місцевих і позамісцевих членів, що звичайні збори відбудуться в неділю, 12. січня, в годині 2-гій пополудні, в галя У. Н. Дому. Просимо членів прибути й вирівнати свої залеглі вкладки, бо в противім разі будуть суспендовані. Урядниками є вибрані на 1936 рік: Михайло Русин, предс.; Максим Копанишин, заст.; Микола Паламар, секр.; Іван Дацишин, заст.; Александер Алесейчик, кас.; Михайло Босий, заст.; Іван Драбич і Антін Шумлянський, опікуни хорих; Франко Скибінський і Василь Петрашек, контрольори. На зборах буде пояснення третьої діточої табельки е(ндавмент). — Микола Паламар, секр.

РОМ, Н. Й. Бр. св. Михаїла, від. 121, повідомляє всіх своїх членів, що на річних зборах 15. грудня вибрано на 1936 рік такий уряд: Михайло Кізлик, предс.; Михайло Павелко, заст.; Олекса Ґадз, фін. секр.; Стефан Яворський, рек. секр.; Іван Лаврук, кас.; Теодор Боднар, заст.; Семен Свиридюк і Теодор Гречкосій, контрольори; Василь Чуйко і Захарій Фицик, прапорщики. Збори дальше будуть відбуватись в другу неділю по першім, в У. Н. Домі, точно в годині 2-гій пополудні. Напоминаємо своїх членів, щоб платили свої вкладки що місяця на зборах. — Олекса Ґадз, секр., R. D. 2, Vernon, N. Y.

ОЛІЕН, Н. Й. Тов. Запорозька Січ, від. 363, повідомляє всіх своїх членів, що на річних зборах вибрано отсей уряд на 1936 рік: Д. Мішанець, предс.; Г. Непорадний, заст.; І. Скробач, секр.; М. Луцишин, кас.; Т. Челядин, заст.; І. Мішанець і М. Сеник, контрольори; П. Пилипів, опікун хорих; Іван Скробач, дверник. Збори будуть відбуватися в годині 2-гій пополудні, в другу неділю по першім під ч. 930 Брук вул. Наступні збори відбудуться 12-го січня. Ухвалено, що хто з членів не прийде на збори через три місяці, буде суспендований без засідомлення. — І Скробач, секр.

САВТПОРТ, КОНН. Тов. ім. Т. Шевченка, від. 84, подає до відома всім членам і членицям, що звичайні збори відбудуться в суботу ввечір, 11. січня, в У. Н. Домі при Кінґс Гайвей, Вест Савтпорт. Маємо важні справи до полагодження, тому просимо всіх членів і члениць, місцевих і позамісцевих, прибути на час і справи полагодити як слід. — Петро Дудко, секр.

ФІЛАДЕЛФІЯ, ПА. Тов. Мир, від. 324, повідомляє, що річні збори відбудуться в суботу, 11-го січня, в годині 7:30 ввечір, в домі Укр. Громади на 23-тій і Брави вул. Звіт уряду і контролі буде за цілий рік. Буде вибір уряду на 1936 рік. Обовязком кождого союзовця з відділу 324 є бути на тих зборах. — Дм. Люба, предс.; П. Максимович, кас.; Мих. Туркот, секр.

ВЕСТ ФІЛАДЕЛФІЯ, ПА. Відділ 62 повідомляє всіх своїх місцевих і позамісцевих членів, що збори відбудуться в неділю, 12. січня, точно в годині 3-тій пополудні, в гали на Ґрейс Еве. Обовязково кождий член має прийти на збори, бо маємо важну справу, котра не була вирішена на річних зборах, тому кождий член має прийти, щоб опісля не жалував, що не знав. — Теодор Яців, предс.; Семен Староста, кас.; Михайло Черкас, секр.

САВТ ДІФІЛД, МАСС. Тов. Галицька Січ, від. 207, повідомляє своїх членів, що річні збори відбудуться в неділюю, 12-го січня, зараз по Сл. Божій, в церковній галі. Обовязком кождого члена і члениці є явитись на зборах. Довгуючі члени нехай вирівняють свій довг. Взиваємо ще раз всіх членів прибути на ці збори, бо є важні справи до полагодження і буде вибір уряду на 1936 рік та справоздання уряду за 1935 рік. На цих зборах будемо приймати нових членів, тому хто бажає стати в ряди У. Н. Союза нехай прийде на ці збори. — Вас. Гудима, предс.; Ів. Сторожук, кас.; Іл. Сельський, секр.

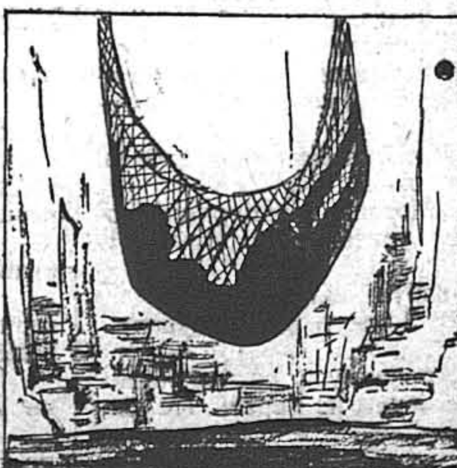
ШІКАҐО, ІЛЛ. Бр. св. Стефана, від. 221, повідомляє всіх своїх місцевих і позамісцевих членів, що річні збори відбудуться в неділю, 12. січня, в годині 12-тій вполудне, в церковній салі при Оклей і Райс вул. На зборах буде справоздання уряду і контр. комісії за 1935 рік, вибір уряду на 1936 рік та багато інших справ до вирішення. Від членів залежить, який розвій буде на 1936 рік нашого Братства і Батька Союза. Тому обовязком кождого члена є прийти на річні збори. — Іван Карпа, предс.; Дмитро Кузьма, кас.; Тарас Шпікула, секр.

ТАРЗАН І ОГНЕННІ БОГИ.

(68)

На лейді Вет закинули сильну сітку, а потім завязано її так, щоб не можна було розвязати. Опісля привязано до сітки каміння. Ніярх видно рішився, що це має бути остання подорож сітки у воду та що дівчини звідти не мають добувати.

Кати вхопили сітку й розмахнулися нею над озером. Роздався з юрби дивний спів, спів похвали їх богові, неначе страшна насмішка над останнього жертвою. Птім на знак, даний Ніярхом, опустили сітку в воду...

...У той час Джері Джовнс блукав по скалистім склоні гори, що оточувала кратер вулькану Канавну. Він не знав, яка трагедія розігравалася на другім боці, як і не знав він, що відходив від свого табору.

Не поспішаючися, він почав іти якоюсь стежкою, задержуючися часто, щоб оглянути якусь дивну формацію скал. Він зовсім не знав того, що великий жовтий звір ішов за ним слід у слід, з уперто вперетими в нього очима.